

Vägröjaren

Predikan vid TV-gudstjänsten i Sollerö kyrka tredje söndagen i Advent den 15, dec 1991.

En förutsättning för att höras i öknen är att man utrustas med en profetisk ande. Utan ande tonar orden bort. Den som någon gång har prövat sin röst i öknen upptäcker snart att orden tonar bort utan att sätta några ljudvågor i rörelse. Allt blir stumt och rösten försvinner utan att ge något eko. Luften är helt enkelt för torr.

Lukas berättar att Johannes växte och blev stark i anden och han vistades i öde trakter till den dag då han skulle träda fram inför Israel, (Luk. 1:80). Med hjälp av Matteus kan vi se hur Johannes var klädd och till och med vad han åt: ”Johannes bar kläder av kamelhår och hade ett läderbälte om livet. Hans föda var gräshoppor och vildhonung.”

Johannes, son av Arons släkt, tränades till andlighet utöver det vanliga. Platsen där Johannes sökte Gud - låg öster om Jerusalem - en bit ner emot Jeriko. Här finner vi ett ökenlandskap, som är månlikt men samtidigt genombrutet av hedmark och bäckraviner - så kallad wadis.

Johannes har lockats ut i öknen av profeten Jesajas ord: ”Bered väg för Herren i öknen, bana på hedmarken en jämn väg för vår Gud”. Johannes var inte ensam. Eseerna, en grupp fromma män bodde i Qumran vid Döda havets nordvästra strand ditlockade av ökentraditionen. Tillsammans med eseerna befinner sig Johannes på den plats där Gud skall söka sitt folk.

Johannes är öppen för den RUACH, en vind som bär örnen och storken - den vind som får bladvassen runt Jordanfloden att vaja. Den vind som rör sanden så

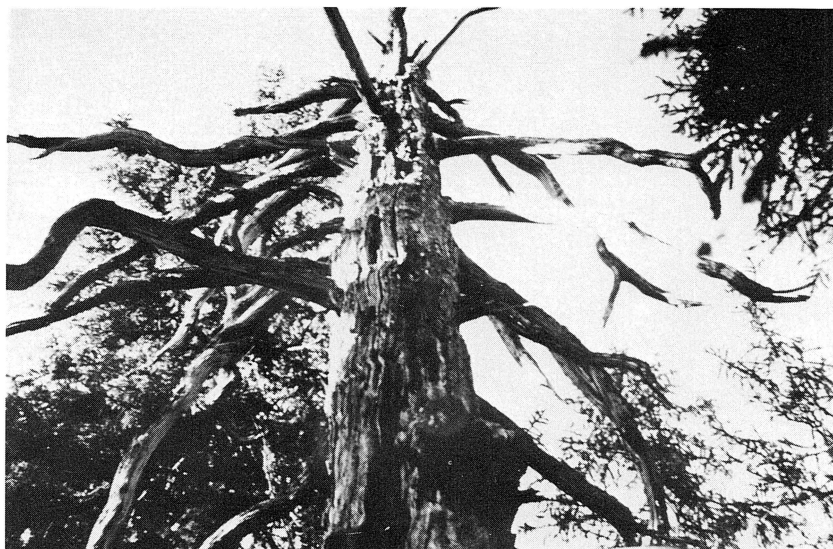

Foto: Bo Wallin

att alla dalar skall höjas och alla berg och höjder sänkas. Den skaparvind som Gud inblåste i människans näsa - så att hon blev en levande varelse. Och Gud tillför Johannes ande och nu gör han sig hörd långt bort över öknen mot bergen i Juda bergsbygd. Orden tycks vara starkare än öknen. Folk strömmar till i mängd för att höra - egentligen variationer av tre ord: "HERREN ÄR NÄRA!" Dessa tre ord svara upp mot Israels folks längtan efter Messias. Folket har äntligen fått en profet som ropar i öknen: "HERREN ÄR NÄRA!"

-Är det möjligt?

Ja, "HERREN ÄR NÄRA!". Han kommer och han säger om Johannes:

"Sannerligen, ingen av kvinna född har trätt fram som är större än Johannes döparen... ni må tro det eller inte, han är Elia som skulle komma. Hör du som har öron". Något vaknar till liv hos åhörarna, för under den judiska påsken står i hemmen en stol tom vid bordet, beredd för Elia. Dörren håller man öppen för att Elia ska känna sig välkommen. Efter Elia kommer Messias. Förväntningarna ökar hos de människor som kommit ner till Jordanfloden för att lyssna till Johannes. Man erinrar sig profeten Malikis sista ord: "Se jag skall sända till er profeten Elia, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer". (Mal. 4:5)

Man har längtat länge efter profetord och en av Jesus lärjungar säger:

”Profetord bör ni låta lysa för er som en lampa i ett mörkt rum, tills dagen gryr och morgonstjärnan går upp i era hjärtan”.

Johannes framträder - Jesus framträder för att varna, fördöma och mana till förändring och samtidigt lyfta fram hoppet om räddning.

Att vara Guds budbärare är ett uppdrag jag delar med profeterna. Ett budskap från kyrkan som är förenat med en handling, i syfte att förändra, fullgör en profetiskfunktion. I en tid då hotet mot överlevnad på vår jord är stor har kyrkan en viktig roll i att formulera, ”VÄGAR ATT LEVA FÖRÄNDRING!”

- Jag vill be om en helig ande - be om den ande som först bodde i Elia och sedan i Johannes. Jag vill med profeten Malakis ord - be om att våra barn vänder sina hjärtan till oss föräldrar - så att vi tillsammans kan arbeta för att vår jord inte skall slås med tillspillogivning.

Det som hotar oss är att människan sätter sig själv i centrum och glömmer sin skapare. Vi utnyttjar naturen mer än vi lovsjunger den.

Jag är medveten om att livet på jorden en gång måste upphöra, men uppgiften som Gud givit oss som människor kvarstår, att kämpa för livet, att förvalta jorden, att öka rättvisorna och bevara skapelsen så långt vi förmår. Framtiden ligger inte i att tillskansa sig alla maktmedel utan att få den kärlek, som inte kan förhålla sig neutral mot det destruktiva. Som det nu är konsumerar vi det som rätterligen borde få tillfalla våra barn och deras barn. Och i skuggan av överkonsumtionen dör liv. En utrotad art är en förlust för eviga tider. I takt med att 5 - 10 arter per dag försvinner närmar sig människan en Gud som avkläds sin härlighet mitt framför hennes ögon.

Många människor hämtar sin starkaste glädje och intensiva förundran över livet i naturupplevelser av skilda slag. Själv rör jag mig gärna och ofta på Solleröskogen, som ligger västerut från ön. Skogen lever och bär på ett väsen som lockar mig. Den gör mig lycklig och ger mig också djupare värden, som inte har med materiella värden att göra.

Det är svårt att förstå hur vi ska orka leva vidare om det mesta av naturens mångfald, dess väsen tas ifrån oss. Jag vill kunna hitta den skog som gömmer de spelande tjädertupparna. I maj vill jag hitta tjäderhönans enkla rede i ljusgrönt blåbärris - räkna äggen och vara glad. Midsommarnatten med sitt skira ljus lockar mig att leta reda på nattviolen. Grå höstdagar uppsöker jag skogens äldsta torraka bara för att krama den gamla vännen, som samlat solenergi sedan medeltiden. Jag inandas skogens tjära - en hälsodoft som vederkvicker mig. Jag tänker på kyrkan. Vad trött jag kan vara när jag går dit. - Men så kommer himmelsdoften från Guds ord och jag blir på ett mystiskt sätt

Foto: Bo Wallin

helad. Två livskällor: Kyrkan och skogen där GUD ÄR NÄRA.

En människa som vuxit upp vid vatten - på stäppen och i bergen, sade fylld av Guds ande - nu för länge sedan: "När vi brutit den sista kvisten, förgiftat den sista vattendroppen, förorenat den sista luften, då skall vi märka att pengar varken går att äta, dricka eller andas." - Måtte vi därför söka visheten. Hon är värd vår kärlek, vår sång och vår djupaste vördnad. Aldrig har människans väl och ve och världens framtid varit så beroende av att vi hittar visheten.

Det brådskar med att bygga gemenskapen för rättvisa, fred och skapelsens integritet. - Samtidigt som vi måste ifrågasätta hela tillväxtfilosofin i världens nuvarande ekonomiska system. Kyrkan måste själv förnyas till en mer smittande och frustande glädje över livet och Guds storhet och till hänförelse över skapelsen. Detta är nödvändigt för att den skall bli tydlig nog i sitt frigörelsearbete, att hjälpa människor till ett äkta existensiellt jubel över livet. Hänförelsen måste ha ett mål, en tydlig inriktning på Skaparen, som är större än sin Skapelse men ändå grunden och början. Vi kan hjälpas åt att identifiera våra naturupplevelser som Guds-upplevelser och visa på att detta är centralt bibliskt och kristet.

Med bön om helig ande har jag velat tala om för dig att livet i sin finaste form finns alldeles nära dig. Livet är på din sida, vidga ditt hörande och ditt seende så att du får kärlek till allt levande. Precis som Johannes vill jag peka på Jesus, han som i dagens predikotext säger: "Vishetens gärningar har gett Visheten rätt. Med Johannes vill jag säga: "HERREN ÄR NÄRA!" - Var vid gott mod - vad som än händer har vi löftet om en ny himmel och en ny jord där shalom, fred skall råda och - rättfärdighet ska bo. "Ty ingenting är omöjligt för Gud!"

Bo Wallin